

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

Simon Petru și celălalt ucenic

Toate femeile, care în dimineața învierii au vizitat mormântul, au primit, așa cum am văzut, o misiune pentru ucenici. Însă Maria Magdalena a fost deja mai înainte din proprie inițiativă la unii din ei, ca să le aducă vestea despre mormântul gol și că „au luat pe Domnul din mormânt”. Legătura, care o unea cu Domnul, cuprindea, oricum ar fi, și pe cei iubiți ai Săi; ea știa unde se aflau ei, știa de asemenea cine dintre ei savura încrederea deosebită a Domnului ei. Într-acolo își îndreaptă ea grăbită pașii: „A alergat deci la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus ...” (Ioan 20.2).

Știm că ucenicul denumit în felul acesta este însuși scriitorul evangheliei (compară cu Ioan 21.20,24). Ce însușire frumoasă a lui! Niciunde el nu apare cu numele propriu, dar mereu el se numește pe sine „ucenicul, pe care îl iubea Isus”. Din toate, pe care el știe să le amintească, pentru el stă pe prim plan faptul de a fi iubit de acest Domn; și de aceea din cele cinci locuri, unde găsim această denumire¹¹, îl găsim într-un loc deosebit. La acea ultimă cină el este cel mai aproape de Domnul, „stătea la pieptul lui Isus”, și el este singurul dintre ucenici, pe care îl vedem „stând lângă crucea lui Isus”; el este primul dintre ucenici la mormântul gol, așa cum este primul care Îl recunoaște la Marea Tiberiadei, și el trebuia, în ceea ce privește slujba sa, „să rămână până va veni El”, prin aceea că el ne mărturisește și nouă astăzi: „Noi iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.19).

Totuși – este întâmplător, că Duhul lui Dumnezeu folosește tocmai în locul acesta (Ioan 20) o expresie mai slabă, și anume: „Ucenicul, pe care îl iubea Isus”? Mai puțin ca oricând stătea apostolul aici, deprimat și dezamăgit de cursul evenimentelor, în savurarea acestei dragoste, care în rest determina locul său și drumul său. Abia strigătul de trezire al femeii l-a determinat să meargă împreună cu Petru la mormânt, și după aceea au mers împreună iarăși acasă. – Aflați odată pe drum, au grăbit firește pașii lor: „Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru” (Ioan 20.4). Ce concurs de alergare ciudat, care spune mult!

Dacă lui Ioan îi lipsea savurarea dragostei Domnului, cu siguranță la Petru aceasta era într-o măsură și mai mare. Alergarea lui era inferioară alergării „celuilalt ucenic” în ce privește puterea și rezezierea – vai! înțelegem bine aceasta, căci el purta o povară cum nu putea fi mai mare. Era povara vinovăției lui care îl apăsa din greu, și de la căderea lui de trei ori nu a mai fost ocazia să se apropie de Domnul, pe care l-a tăgăduit și l-a întristat așa de mult, ca să-și mărturisească vina și să-L roage pentru iertare. Da, se părea că această ocazie nu va mai veni niciodată. Ce s-a petrecut începând de la acea privire de neuitat a Domnului său, începând de la lacrimile de căință amară, cu care el a părăsit curtea lui Caiafa! Au luat pe

¹¹ Ioan 13.23-25; 19.25,26; 20.2-4; 21.7; 21.20 și versetele următoare.

Domnul de la el, L-au dus la cruce și la mormânt – da, ce fel de ceasuri și zile au fost *acestea* pentru Simon Petru!

Așa a rămas ucenicul, care odinioară era cu mult înaintea celorlalți ucenici de seama lui în ce privește râvna și rezezițiunea, acum înapoia prietenului; acesta „a ajuns cel dintâi la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat” (Ioan 20.4,5). Ioan primește confirmarea cuvintelor Mariei și mormântul gol, și această constatare pare să-i fie de ajuns. „Deci Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt” (Ioan 20.6) – el nu înțelege ezitarea lui Ioan, vechea putere de acțiune iese la iveală la el, intră în mormânt trecând pe lângă prieten, nevoia lui lăuntrică îl constrânge să se asigure de cele petrecute.

Acolo și el „a văzut fâșiile de pânză jos, iar ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci împăturit și pus într-un alt loc singur” (Ioan 20.6,7). Totul devine clar prin aceasta. Fâșiile de pânză, ștergarul, semnele morții, sunt prezente, dar ele stau *ordonate* acolo – dacă L-ar fi furat o mână omenească, niciodată mormântul nu ar fi arătat așa! Această ordine era mai degrabă dovada impresionantă, că fără luptă Domnul a rupt cătușele morții și ca biruitor a părăsit mormântul; „toată armura” aceluia „care avea puterea morții”, zăcea acolo, un semn al triumfului pe care „Cel mai tare” l-a avut asupra „celui tare” (compară cu Luca 11.21,22; Coloseni 2.15).

Acum și Ioan se convinge. „Atunci celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el și a văzut și a crezut” (Ioan 20.8). Cu siguranță aceasta nu a fost mult; credința lui Ioan în momentul acesta nu depășea pe aceea a lui Toma, căruia Domnul a trebuit să-i spună: „Pentru că M-ai văzut ai crezut; ferice de cei ce *n-au văzut* și au crezut” (Ioan 20.29). Adevărata bază a credinței nu este „vederea” sau experiența (oricât de esențială este ea), ci Cuvântul lui Dumnezeu care nu poate greși. De aceea și Duhul Sfânt adaugă în cazul acestor doi ucenici: „Căci tot nu pricepeau Scriptura, că El trebuia să învieze dintre cei morți” (Ioan 20.9). – Ora fericită a venit, când El Însuși să le deschidă mintea pentru înțelegerea Scripturilor (compară cu Luca 24.45).

„Apoi cei doi ucenici s-au întors acasă” (Ioan 20.10). Constatarea pe care au făcut-o era pentru moment suficientă pentru ei; lucrarea Domnului lor, care ajunsese la un sfârșit victorios, preocupa gândurile lor, nu însă Persoana, pe care inima Mariei Magdalena mult mai neștiutoare dorea cu toate fibrele inimii ei s-O posede. La Simon Petru, după cât se pare, nu era nici măcar atât cât era la Ioan; citim: „a plecat acasă, *mirându-se de cele întâmplate*” (Luca 24.12). Apăsarea, care stătea pe inima ucenicului de compătimit, umbrea totul.

Și cu atât mai mult strălucește harul Domnului, care s-a coborât la slăbiciunea mare în a înțelege alor Săi, și în mod deosebit S-a îndurat de ucenicul căzut așa de adânc. Chiar înainte ca Petru să vadă ceva din pericole, El l-a atenționat și S-a rugat pentru el, ca „credința lui să nu se micșoreze” (Luca 22.31,32). Și care era mesajul îngerilor adresat femeilor căutătoare de la mormânt? „Duceți-vă, spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge înaintea voastră în Galileea” (Marcu 6.7). Da, câtă compătimită avea El pentru acela care L-a întristat așa de mult și L-a dezonorat! Cât de mult dorea El, ca în mod deosebit acest ucenic să primească vestea învierii Sale!

Dar aceasta nu este totul: Simon Petru trebuia să fie și primul martor de parte bărbătească al învierii (1 Corinteni 15.5), *să întâlnească în curând chiar pe Cel înviat*. Unde și când a avut loc aceasta, nu aflăm, și tot așa de puțin ne este făcut cunoscut ceva din conținutul acestei discuții. Ce s-a vorbit acolo, cum Petru stătea acolo înaintea Lui în praf, așa cum putem presupune, până când El Însuși cu mână gingașă l-a ridicat de la pământ, aceasta era o chestiune între ucenic și Domnul său, și Duhul Sfânt în gingășia Lui a întins pentru veșnicie vălul tăcerii peste aceasta. Însă chiar și numai faptul în sine a preocupat pe ceilalți ucenici în așa măsură, că în seara când ceilalți au intrat în cercul lor, le-au strigat: „*A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon*” (Luca 24.34). Și faptul acesta va vorbi totdeauna o vorbire impresionantă tuturor acelor care se gândesc la ea.